

Er was eens...

nog niet zo lang geleden, een monster naar het plaatsje Castle Rock in de staat Maine gekomen. Hij vermoordde een serveerster genaamd Alma Frechette in 1970; een vrouw genaamd Pauline Toothaker en een leerlinge van een middelbare school genaamd Cheryl Moody in 1971; een knap meisje genaamd Carol Dunbarger in 1974; een onderwijzeres genaamd Etta Ringgold in de herfst van 1975; ten slotte een meisje dat nog op de lagere school zat, Mary Kate Hendrasen, datzelfde jaar in het begin van de winter.

Hij was geen weerwolf, vampier, demon of nog moeilijker te definiëren wezen uit het behekste bos of van de besneeuwde wildernis; hij was maar een politieagent met gevoelsmatige en seksuele moeilijkheden. Hij heette Frank Dodd. Een integere man, een zekere John Smith, kwam via een soort magie achter zijn identiteit, maar voor hij gearresteerd kon worden, doodde Frank Dodd en wie weet was dat maar beter, zichzelf.

Dat veroorzaakte schrik, uiteraard, maar hoofdzakelijk blijdschap in dit plaatsje; blijdschap omdat

het monster, dat in de dromen van zo velen had gespookt, dood was, eindelijk dood. De nachtmerries van een gehele plaats werden samen met Frank Dodd begraven.

Toch zal er zelfs in deze moderne tijd, waarin zoveel ouders zich bewust zijn van de psychische schade die ze hun kinderen kunnen toebrengen, hier en daar ergens in Castle Rock een ouder zijn geweest, of een grootmoeder misschien, die de kinderen zoet hield door hun voor te houden dat Frank Dodd hen zou pakken, als ze niet oppasten, als ze niet gehoorzaam waren. En het werd zeker stil als de kinderen naar de donkere ramen keken en aan Frank Dodd in zijn glimmend zwarte vinyl regenjas dachten, Frank Dodd die gewurgd had... gewurgd... gewurgd. *Hij is buiten*, kan ik de grootmoeder horen fluisteren, terwijl de wind door de schoorsteen floot en aan het oude deksel snuffelde van de kookpot op het fornuis eronder. *Hij is buiten en als je niet zoet bent, zul je zijn gezicht misschien door je slaapkamerraam naar binnen zien kijken, als iedereen in huis al slaapt behalve jij; het kan zijn grijnzend gezicht wezen dat je naar je ziet loeren uit je kast, midden in de nacht, met het STOP-bord, dat hij opstak als hij de kleine kinderen naar de overkant hielp, in de ene hand en in de andere het scheermes, dat hij gebruikte om zichzelf dood te maken... dus stil zijn, kinderen... sst... sst.*

Maar voor de meesten was het einde het einde. Er waren nog nachtmerries, natuurlijk, en er lagen

kinderen wakker, natuurlijk, en het leegstaande huis van Dodd (zijn moeder had korte tijd later een beroerte gehad en was overleden) kreeg snel de reputatie van spookhuis en werd gemeden: overigens waren dat voorbijgaande verschijnselen – de misschien onvermijdelijke neveneffecten van een reeks zinloze moorden.

Maar de tijd verstreek. Een tijd van vijf jaar.

Het monster was weg, het monster was dood. Frank Dodd lag in zijn kist te verrotten.

Hoewel, het monster sterft nooit. Weerwolf, vampier, ondefinieerbaar wezen uit de wildernis. Het monster sterft nooit.

Het kwam terug naar Castle Rock in de zomer van 1980.

Tad Trenton, vier jaar oud, werd in mei van dat jaar 's ochtends niet lang na middernacht wakker, omdat hij een plasje moest doen. Hij kwam zijn bed uit en liep half slapend op het witte licht af, dat als een wig door de halfopen deur viel en zijn pyjama liet hij al zakken. Hij plaste heel lang, spoelde door en ging weer naar bed. Hij trok de dekens omhoog en op dat moment zag hij het wezen in zijn kast.

Laag bij de grond zat het, met brede schouders die boven zijn scheefgehouden hoofd uit kwamen, met geelgloeiende ogen in de kassen; iets wat half mens, half wolf kon zijn. En de ogen bewogen om hem te volgen, toen hij overeind schoot met kriebelend

scrotum; met het haar rechtop en de adem als een dun fluiten in zijn keel: bezeten ogen die lachten, ogen die een gruwelijke dood beloofden en de muziek van gegil dat niemand hoorde; iets in de kast. Hij hoorde het spinnende gegrom; hij rook de wee zoete lijkenadem.

Tad Trenton sloeg de handen voor de ogen, zijn adem stokte en hij gilde.

Een gedempte kreet in een andere kamer – zijn vader.

Een bezorgde uitroep ‘Wat was dat?’ uit dezelfde kamer – zijn moeder.

Hun rennende voetstappen. Terwijl ze binnenkwamen, gluurde hij door zijn vingers en zag het daar in de kast, gruwend, gruwelijk toezeggend dat ze nu wel konden komen, maar dat ze beslist weer weg zouden gaan en dat, als ze weg waren...

Het licht ging aan. Vic en Donna Trenton kwamen naar zijn bed toe en wisselden een blik van bezorgdheid over zijn krijtwit gezicht en starende ogen en zijn moeder zei – nee, snauwde: ‘Ik heb je toch gezegd dat drie hotdogs te veel was, Vic!’

En toen zat zijn papa op het bed, papa’s arm om zijn schouders, vragend wat eraan scheelde.

Tad durfde weer in de openstaande kast te kijken.

Het monster was weg. In plaats van een of ander hongerig beest dat hij had gezien, lagen er nu twee ongelijke stapels dekens, winterbeddengoed dat Donna tot dusver had verzuimd naar de berging op

de tweede etage te brengen, op zijn stoel. In plaats van het ruige driekantige hoofd, schuinstaand in een soort roofgierig onderzoekende houding, zag hij zijn pluche beer op de hoogste van de beide stapels dekens. In plaats van de diepliggende onheilspellende gele ogen zag hij de lieve bruine glazen knikkers, waarmee zijn Teddy de wereld inkeek.

‘Wat scheelt eraan, Tadder?’ Zijn vader vroeg het nog eens.

‘Er zat een monster!’ riep Tad. ‘In mijn kast!’ Hij barstte in tranen uit.

Zijn mama kwam bij hem zitten; ze hielden hem tussen hen in en troostten hem zo goed mogelijk. Ze namen het ouderlijk ritueel in acht. Ze legden hem uit dat er geen monsters bestonden; dat hij alleen maar naar had gedroomd. Zijn mama vertelde hem dat schaduwen soms veel leken op de griezelige dingen die er wel eens op de televisie of in stripboeken te zien waren. Papa zei tegen hem dat er niets aan de hand was, echt niets, dat hem in hun veilige huis niets kon overkomen. Tad knikte en zei dat dat zo was, maar wist dat het niet zo was.

Zijn vader maakte hem nog duidelijk dat de twee ongelijke stapels dekens er in het donker als opgetrokken schouders hadden uitgezien, dat de beer een schuingehouden hoofd had geleden en dat het badkamerlicht, dat door Teddy’s glazen ogen werd weerkaatst, er de ogen van een echt levend beest van had gemaakt.

‘Moet je kijken,’ zei hij. ‘Kijk wat ik doe, Tadder.’
Tad keek toe.

Zijn vader nam de twee stapels dekens en legde ze achteraan in Tads kast. Tad hoorde de kleeerhangers zachtjes rinkelen, ze praatten over papa in hun kleeerhangerstaal. Dat was leuk en hij lachte even. Mama zag dat lachje en lachte terug, opgelucht.

Zijn papa kwam de kast uit, nam Teddy en legde hem in Tads armen.

‘En het allervoornaamste,’ zei papa met een zwierrige buiging, waar Tad en mama ook om gniffelden, ‘dé stoel.’

Hij zette de stoel tegen de deur en deed de deur goed dicht. Toen hij naar Tads bed terugkwam, lachte hij nog een beetje, maar zijn ogen stonden ernstig.

‘Zo goed, Tad?’

‘Ja,’ zei Tad en hij dwong zich daarna het te zeggen. ‘Maar het was er echt, paps. Ik heb het gezien. Heus.’

‘Je dácht iets te zien, Tad,’ zei papa en zijn grote warme hand streelde Tad over het haar. ‘Maar je hebt geen monster gezien in je eigen kast, geen echt monster. Er zijn geen monsters, Tad. Alleen in verhalen en in je gedachten.’

Hij keek van zijn vader naar zijn moeder en nog eens terug, – naar hun grote dierbare gezichten.

‘Echt niet?’

‘Echt niet,’ zei zijn mama. ‘En nu nog even uit bed en een plas doen, grote jongen.’

‘Heb ik gedaan. Daardoor werd ik wakker.’

‘Nou,’ zei ze, omdat ouders je nooit geloven, ‘doe het voor mijn plezier dan nog maar eens, hè?’

Hij ging en ze keek toe, terwijl hij vier druppels produceerde, waarna ze zei: ‘Zie je wel? Je moest tóch.’

Berustend knikte Tad. Kroop weer in bed. Werd ingestopt. Kreeg kusjes.

En toen zijn moeder en vader naar de deur liepen, omgaf de angst hem weer als een jas, nat van de mist. Als een kleed stinkend naar een onvermijdelijke dood. *O alsjeblieft*, dacht hij, maar daar bleef het bij: *O alsjeblieft, alsjeblieft*.

Misschien voelde zijn vader het hem denken, want Vic keek met de hand aan de schakelaar om en herhaalde: ‘Geen monsters, Tad.’

‘Nee, papa,’ zei Tad, want op dat ogenblik leek zijn vaders blik somber en afwezig, alsof hij zelf overtuigd moest worden. ‘Geen monsters.’ *Behalve dat ene in mijn kast*.

Het licht werd uitgedaan.

‘Welterusten, Tad.’ Zijn moeders stem zweefde licht en zacht naar hem terug en in gedachten gilte hij: *Pas op, mama, ze eten vrouwen! In alle films grijpen ze de vrouwen en sleuren ze mee en eten ze op! O alsjeblieft, alsjeblieft...*

Maar ze waren al weg.

En Tad Trenton, vier jaar oud, lag daar in zijn bed, een en al zenuwen en met tot het uiterste gespannen

spieren. Hij had de dekens tot aan zijn kin opgetrokken en knelde Teddy met één arm tegen zijn borst; daar hing aan de ene muur Luke Skywalker; daar hing een gestreepte eekhoorn boven op een mixer aan een andere wand te grinniken (ALS HET LEVEN JE CITROENEN GEEFT, MAAK DAN CITROENLIMONADE! zei de brutaal grinnikende eekhoorn); daar hing aan een derde wand de hele bonte bevolking van Sesamstraat: Pino, Bert, Ernie, Oscar, Grover. Goede totems, goede magie. Maar o die wind buiten, huilend langs het dak en afglijdend langs zwarte goten! Hij zou vannacht niet meer slapen.

Maar beetje voor beetje ontspanden de zenuwen zich en de stijve spieren werden losser. Zijn gedachten begonnen te dwalen... En toen weer iets wat gierde, ditmaal dichterbij dan de nachtwind buiten, waarvan hij opeens weer klaarwakker werd. De scharnieren van de kastdeur.

Ieee...

Dat ijle geluid, zo hoog dat misschien alleen honden en jongetjes die 's nachts wakker lagen, het gehoord konden hebben. Zijn kastdeur zwaaide traag en geleidelijk open, als een dode mond, centimeter voor centimeter wijder wordend en de duisternis daarbinnen onthullend.

Het monster zat in die duisternis. Het zat weggedoken op dezelfde plaats waar het eerst had gezeten. Het grijnsde tegen hem en zijn hoge schouders staken boven zijn schuinstaand hoofd uit en zijn

ogen gloeiden geel, schitterden van domme sluwheid. *Ik heb je toch gezegd dat ze zouden weggaan, Tad, fluisterde het. Dat doen ze ten slotte altijd. En dan kan ik terugkomen. Ik kom gráág terug. Ik heb zin in je, Tad. Ik zal nu elke nacht wel terugkomen, denk ik, en elke nacht zal ik een stukje dichters bij je bed komen... en nog een stukje dichters... tot je op een nacht, voor je om hen kunt schreeuwen, iets hoort grommen, iets grommen vlak naast je, Tad, en dat zal ik zijn en ik zal je grijpen en dan zal ik je opeten en dan zit je binnen in me.*

Tad staaarde naar het wezen in zijn kast in een verdoofde, van afschuw doortrokken zinsbegoocheling. Er was iets wat... wat haast vertrouwd was. Iets wat hij bijna kende. En dat was het ergste, dat bijna kennen. Omdat...

Omdat ik gek ben. Tad. Hier ben ik. Ik ben steeds hier geweest. Eens was mijn naam Frank Dodd en ik heb vrouwen vermoord en wie weet heb ik ze ook opgegeten. Ik ben hier voortdurend geweest, ik blijf rondhangen, ik weet wat er omgaat. Ik ben het monster, Tad, het oude monster en straks grijp ik je, Tad. Je voelt me naderen... steeds dichters...

Mogelijk praatte het wezen in de kast tegen hem in zijn eigen sissend fluisteren of misschien was zijn stem wel de stem van de wind. Hoe het ook zat, dat maakte niets uit. Hij luisterde naar zijn woorden, verdoofd van gruwelijke angst, bijna bewusteloos (maar o zo klaarwakker); hij staaarde naar zijn schim-

mig grauwend gezicht, dat hij bijna kende. Hij ging niet meer slapen vannacht, misschien zou hij wel nooit meer slapen.

Maar enige tijd later, ergens tussen het slaan van halfeen en één uur, dommelde Tad, misschien omdat hij nog klein was, toch weer in. Onvaste slaap waarin logge harige schepsels met witte tanden hem achtervolgden, ging over in diepe droomloze slaap. De wind voerde lange gesprekken met de goten. Aan de hemel kwam een schijf witte voorjaarsmaan op. Ergens ver weg in een stil nachtelijk weiland of in een boslaantje tussen de dennen blafte woedend een hond en kalmeerde weer.

En in Tad Trentons kast zat iets met gele ogen op de loer.

‘Heb jij die dekens weer teruggelegd?’ vroeg Donna haar man de volgende ochtend. Ze stond aan het fornuis spek te bakken. Tad was in de andere kamer en keek in *The New Zoo Review*, terwijl hij zijn bord Twinkles leegat. Twinkles was een graanproduct van Sharp en de Trentons kregen al hun Sharp-artikelen gratis.

‘Hmmm?’ vroeg Vic. Hij was volkomen verdiept in de sportpagina. Verhuisd uit New York had hij nog altijd met succes weerstand geboden aan de Red Sox-koorts. Maar het deed hem een masochistisch genoeg te zien dat de Mets weer een allerbelabberdste start hadden gemaakt.

‘De dekens. In Tads kast.’ Ze zette het spek, uitdruipend op keukenpapier en nog sissend, op tafel. ‘Heb jij ze weer op de stoel gelegd?’

‘Ik niet,’ zei Vic, terwijl hij een pagina omsloeg. ‘Het ruikt in die kast naar mottenballen als in een zwartekousenkerk.’

‘Da’s gek. Dan heeft hij ze teruggelegd.’

Hij legde de krant weg en keek naar haar op. ‘Waar heb je het eigenlijk over, Donna?’

‘Je weet wel, die angstdroom van vannacht...’

‘Dat zal ik niet gauw vergeten. Ik dacht dat het jong doodging. Stuipen had of zo.’

Ze knikte. ‘Hij dacht dat de dekens een of andere...’ Ze haalde de schouders op.

‘Boeman was,’ zei Vic grinnikend.

‘Ik geloof het ook. En jij hebt hem zijn beer gegeven en die dekens achter in zijn kast gelegd. Maar ze lagen weer op de stoel, toen ik zijn bed kwam opmaken.’ Ze lachte. ‘Ik keek in de kast en heel eventjes meende ik...’

‘Nú snap ik van wie hij het heeft,’ zei Vic en hij greep weer naar zijn krant. Hij knipoogde tegen haar. ‘Drie hotdogs, wat een wonder.’

Toen Vic later naar zijn werk was gegaan, vroeg Donna aan Tad waarom hij de dekens weer op de stoel had gelegd, als hij er ’s nachts zo bang voor was geweest.

Tad keek naar haar op en zijn doorgaans bezielend levendig gezicht leek bleek en alsof hij op zijn hoede

was – te oud. Zijn *Star Wars*-kleurboek lag openge-
slagen voor hem. Hij had een plaat ingekleurd van
de interstellaire ruimtestations en zijn groene krijtje
gebruikt voor Greedo. ‘Heb ik niet gedaan,’ zei hij.

‘Maar Tad, als jij het niet gedaan hebt en papa
heeft het niet gedaan en ik heb het niet...’

‘Het monster heeft het gedaan,’ zei Tad. ‘Het
monster in mijn kast.’ Hij boog zich weer over zijn
kleurplaat.

Ze keek op hem neer, in verwarring, een beetje
bang. Het was een intelligent kind met misschien
wat te veel fantasie. Dit was niet zo’n goeie ontwik-
keling. Ze zou er vanavond met Vic over moeten
praten. Ze zou er een heel lang gesprek met hem
over moeten hebben. ‘Tad, je weet toch wat vader
gezegd heeft,’ zei ze alvast tegen hem. ‘Er bestaan
geen monsters.’

‘Niet overdag tenminste,’ zei hij en lachte zo
trouwhartig, zo verrukkelijk tegen haar, dat haar
angst als bij toverslag verdween. Ze streek hem door
het haar en gaf hem een kus op zijn wang.

Ze was vast van plan met Vic te praten, maar Steve
Kamp kwam, terwijl Tad naar de kleuterschool was
en ze vergat het en ’s nachts gilde Tad weer, gilde dat
het in zijn kast zat, het monster, het monster!

De kastdeur kierde een beetje, de dekens lagen op
de stoel. Ditmaal bracht Vic ze naar de tweede etage
en borg ze daar in de kast op.

‘Opgesloten, Tadder,’ zei Vic en hij kuste zijn zoon.

‘Jou kan niets meer overkomen. Ga maar weer slapen en droom maar lekker.’

Maar het duurde lang voor Tad in slaap viel en eer hij ten slotte insliep, sprong de kastdeur helemaal van de klink met een sluw klikkend geluidje; de dode mond opende zich voor de dode duisternis; de dode duisternis waarin iets harigs met scherpe tanden en klauwen zat te wachten, iets wat rook naar ranzig bloed en dreigende ondergang.

De oudste inwoner van Castle Rock was laat in die herfst Evelyn Chalmers, bij de oudere ingezetenen van de plaats beter bekend als tante Evvie. George Meara, die haar post moest bezorgen, die grotendeels bestond uit catalogussen, aanbiedingen van *Reader's Digest* en traktaatjes van de *Crusade of the Eternal Christ*, en naar haar eindeloze monologen moest luisteren, noemde haar ‘die heks met haar grote bek’. ‘Het enige waarvoor die heks met haar grote bek deugt, is het voorspellen van het weer,’ hadden ze George horen zeggen, als hij aangeschoten was en met zijn goeie vrienden in de Mellow Tiger zat. Zachtzinnige tijger was een rare naam voor een kroeg, maar omdat het de enige kroeg was waarop Castle Rock zich kon beroemen, zaten ze er min of meer mee opgescheept.

Vrijwel iedereen deelde de mening van George. Als oudste inwoonster van Castle Rock had tante Evvie de laatste twee jaren de wandelstok van de *Boston*

Post in bezit, nadat Arnold Heebert, die honderdeen was geworden en op het laatst zo seniel was, dat een praatje met hem niet meer intelligentie vergde dan een praatje met een leeg blikje kattenvoer, van het achterterras van het Castle Acres Verpleegtehuis was gesukkeld en zijn nek had gebroken, precies twintig minuten nadat hij voor de laatste keer in zijn broek had gepist.

Tante Evvie was lang niet zo seniel als Arne Heebert was geweest en op geen stukken na zo oud, maar met haar drieënnegentig jaar toch wel vrij oud en, zoals ze maar al te graag tegen een berustende (en vaak katterige) George Meara schreeuwde, als hij de post bezorgde, ze was niet zo stom geweest zich uit haar huis te laten halen, zoals Heebert.

Maar ze had verstand van het weer. De stad, dat wil zeggen de ouderen, die voor zoiets belangstelling hadden, was het erover eens dat tante Evvie zich op drie punten nooit vergiste: de week waarin er de komende zomer voor het eerst gehooïd zou worden, hoe goed (of hoe slecht) de blauwbessen zouden zijn en hoe het weer er zou uitzien.

Op een dag vroeg in die junimaand slofte ze naar de brievenbus aan het eind van de oprit, zwaar leunend op haar *Boston Post*-stok (die Vin Marchant zou krijgen, zodra de heks met de grote bek crepeerde, dacht George Meara, en opgeruimd stáát netjes, Evvie) en een sigaret rokend. Ze bulderde Meara een groet toe, haar doofheid had haar er

kennelijk van overtuigd dat ieder ander mens op de wereld uit sportiviteit ook doof was geworden, en schreeuwde vervolgens dat ze de heetste zomer sinds dertig jaren zouden krijgen. Heet in de morgen en heet in de avond, schetterde Evvie met leren longen door de lome stilte van elf uur 's morgens, en heet overdag.

‘Zou het?’ vroeg George.

‘Wat?’

‘*Ik zei: “zou het?”*’ Dat was ook zoiets met tante Evvie; ze kreeg je zo gek dat je met haar meeschreeuwde. Je zou er een beroerte van krijgen.

‘*Ik mag voor je voeten doodvallen, als het niet waar is,*’ schreeuwde tante Evvie. De as van haar sigaret viel op de schouder van George Meara's uniformhemd, pas terug van de stomerij en 's morgens net aangetrokken; hij sloeg de as er berustend af. Tante Evvie stak haar hoofd door zijn portierraam om harder in zijn oor te kunnen tetteren. Haar adem rook naar zure komkommer.

‘*Veldmuizen allemaal de knollenkelder uit! Tommy Neadeau heeft daar bij de Moosuntic-plas herten de huid van de geweien zien strijken, eer de eerste kardinaalvogel gezien was! Gras onder de sneeuw bij het smelten. Groen gras, Meara!*’

‘O ja, Evvie?’ antwoordde George, omdat er een of ander antwoord nodig leek. Hij begon hoofdpijn te krijgen.

‘Wat?’

‘O JA, TANTE EVVIE?’ brulde George Meara. Het speeksel liep hem uit de mond.

‘*Nou en of!*’ bulderde tante Evvie voldaan terug. ‘*En ik heb hittebliksem gezien gisteravond laat! Kwaad teken, Meara! Vroege hittebliksem is een kwaad teken! Ze zullen van de hitte doodvallen van de zomer! We krijgen er een kwaaiie aan!*’

‘*Ik moet ervandoor, tante Evvie!*’ schreeuwde George. ‘*Ik heb een expresse voor Stringer Beaulieu!*’

Tante Evvie Chalmers wierp het hoofd achterover en schaterde tegen de voorjaarslucht. Ze bleef schateren tot ze er haast in stikte en ze morste nog meer as op haar peignoir. Ze spuwde het laatste stukje peuk uit haar mond en het bleef op de oprit liggen smeulen vlak bij een van haar oudevrouwenschoenen – een schoen als een kachel zo zwart en zo strak als een korset; een onverslijtbare schoen.

‘*Heb jij een expresse voor Frenchy Beaulieu? Nou, die zou de naam op zijn eigen grafsteen niet eens kunnen lezen!*’

‘*Ik moet ervandoor, tante Evvie,*’ zei George gejaagd en hij smeed zijn wagen in de eerste versnelling.

‘*Frenchy Beaulieu is de grootste sukkel die Onze-Lieve-Heer ooit geschapen heeft!*’ brulde tante Evvie, maar ze brulde het tegen de stofwolk van George Meara; hij had kans gezien te ontsnappen. Ze bleef nog een poosje bij haar brievenbus staan om hem na te kijken. Er was geen persoonlijke post voor haar; die kreeg ze niet zo vaak meer. De meeste mensen

die ze gekend had en die konden schrijven, waren inmiddels dood. En haar beurt zou maar al te gauw komen, nam ze aan. De komende zomer bezorgde haar een gevoel van onbehagen, een soort angst. Ze kon praten over muizen in een voorjaarslucht, maar ze kon niet praten over de hitte die ze ergens vlak achter de horizon voelde, ineengedoken als een mager maar sterk beest met schurftige vacht en rode smeulende ogen; ze kon niet praten over haar dromen, die heet en zonder schaduw en dorstig waren; ze kon niet praten over de morgen, als ze zonder reden tranen in haar ogen had, tranen die niet opluchtten, maar in de ogen prikten als zweet in waanzinnige augustushitte.

‘George Meara, je bent een ouwe scheet,’ zei tante Evvie.

Ze begon terug te schuifelen naar haar huis, leunend op haar *Boston Post*-stok, die haar tijdens een plechtigheid op het stadhuis was uitgereikt om geen andere reden dan dat ze kans had gezien zo oud te worden. Geen wonder, dacht ze, dat die stomme krant op de fles is gegaan.

Op haar veranda bleef ze staan en keek op naar de lucht, die nog voorjaarszuiver en pastelzacht was. Ja, maar zij voelde het wel aankomen: dat hete. Dat satanische.

Een jaar voor die zomer, toen de oude Jaguar van Vic Trenton een verontrustend tikkend geluid begon

te laten horen ergens in het linkerachterwiel, was het George Meara geweest die hem had aangeraden ermee naar de garage van Joe Camber te gaan, aan de buitenkant van Castle Rock. ‘Hij heeft hier in de buurt zo zijn eigen manier van zakendoen,’ zei George die dag tegen Vic, toen Vic bij zijn brievenbus stond te wachten. ‘Zegt je wat het karwei gaat kosten, voert het karwei uit en berekent je dan wat hij gezegd had dat het zou kosten. Rare manier van zakendoen, toch?’ En hij was weggereden en Vic had zich afgevraagd of de postbode gemeend had wat hij zei, of dat hij Vic slachtoffer had gemaakt van een of andere onbelangrijke Yankee-mop.

Maar hij belde Camber op en op een dag in juli (een heel wat koelere juli dan er een jaar later zou volgen) was hij met Donna en Tad naar Cambers garage gereden. Het was wel een eind weg; tweemaal had Vic moeten stoppen om de weg te vragen. Hij reed het voorerf bij Camber op en het achterwiel tikte erger dan ooit. Tad, toen drie, zat bij Donna Trenton op schoot en lachte tegen haar; een rit in papa’s open auto was altijd een feest voor hem en Donna had het zelf ook best naar haar zin.

Er stond een jongen van acht, negen jaar op het erf; hij sloeg een oude baseball heen en weer met een nog ouder baseballbat. De bal vloog door de lucht, stuitte tegen de zijkant van de schuur, de garage van Camber naar Vic aannam, en rolde helemaal terug.

‘Hi,’ zei de jongen. ‘Bent u meneer Trenton?’

‘Dat klopt,’ zei Vic.

‘Ik zal mijn vader halen,’ zei de jongen en hij rende de schuur in. De Trentons stapten uit en Vic liep naar de achterkant van zijn Jaguar en hurkte bij het pech wiel neer; veel vertrouwen had hij er niet in. Misschien had hij achteraf toch beter kunnen proberen de wagen nog naar Portland te rijden. De situatie hier zag er niet veelbelovend uit; Camber had niet een of ander bord bij zijn zaak.

Donna stoorde hem in zijn gedachten door zenuwachtig zijn naam te roepen. En vlak daarop, ‘O gód, Vic...’

Hij kwam snel overeind en zag een reus van een hond uit de schuur komen. Een dwaas moment vroeg hij zich af of het werkelijk een hond was en niet een vreemde, lelijke soort pony. Maar toen de hond uit de schemerige schuurruimte in het licht kwam, keek hij in de melancholieke ogen en zag dat het een sint-bernard was.

Donna had impulsief Tad beetgegrepen en zich op de motorkap van de Jaguar teruggetrokken, maar Tad spartelde driftig in haar armen en trachtte op de grond te komen.

‘Wil naar het hondje, mam... wil naar het *hondje!*’

Donna keek doodsbenauwd naar Vic, die de schouders ophaalde, evenmin op zijn gemak. Maar de jongen kwam terug en aaide de hond over de kop, terwijl hij doorliep naar Vic. De hond kwispelde met